

Arrest

nr. 215 323 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat G. MAFUTA LAMAN
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2019 heeft ingediend, bij faxpost, om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 januari 2019 houdende de weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2019 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat G. MAFUTA LAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2018 komt de verzoeker, van Angolese nationaliteit, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Montreal (Canada) met vlucht AC 832.

De verzoeker legt aan de grensdoorlaatpost zijn nationaal paspoort voor waarin een visum is aangebracht, afgegeven door de Portugese autoriteiten en geldig voor een verblijf van 6 september 2018 tot 3 januari 2019 (studentenvisum).

Op 13 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende de weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving, is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 13 januari 2019 en is gemotiveerd als volgt:

“Op 13 januari om 08:07 uur, aan de grensdoorlaatpost BNL werd door ondergetekende, D. A., Inspecteur

de heer

naam M. voornaam B. J.

geboren op 17.10.1980 te Jamba Huila geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Angola wonende te [...]

houder van het document PASPOORT nummer N2350661

afgegeven te [...] op : [...]

houder van het visum nr. 004769081 van het type D afgegeven door Portugal geldig van 06/09/2018 tot 03/01/2019 (VERVALLEN)

voor een duur van 120 dagen, met het oog op: studies

afkomstig uit Montreal Pierre Elliott Trudeau International met Air Canada (AC832) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°) 2 Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een VERVALLEN visum van Portugal sinds 03.01.2019. Hij heeft een aanvraag tot verblijfsvergunning ingediend doch deze werd nog niet afgeleverd.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De taal van de procedure

In haar verzoekschrift geeft de verzoeker aan te kiezen voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient er evenwel op te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze van de partijen staat, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr.

2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten, waarvan de werkkring het hele land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad derhalve worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

2.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de teruggedrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) teruggedrijvingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoeker beroept zich tevens op een kennelijke beoordelingsfout.

De verzoeker citeert de motieven van de bestreden akte en betoogt verder als volgt:

“Alors que, dans le cadre de son contrôle de légalité, le Conseil du contentieux des étrangers doit vérifier si l'administration n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE 6 juillet 2005, n° 147.344).

Que dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent. Ainsi, l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Que pour pouvoir en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ; que cette obligation découle du principe de prudence, appelé aussi « devoir de minutie » ou de soin (CE n° 190.517 du 16 février 2009).

Que la partie adverse ne fait aucunement allusion aux autres documents qui lui ont été présentés par le requérant, ces différents documents (contrat de bail, son inscription à l'Université de Porto) attestent que le requérant habite effectivement au Portugal.

Que le principe de bonne administration impose à l'autorité administrative, entre autres, d'agir avec précaution, de tenir compte de tous les éléments pertinents de la cause et d'examiner le cas sur lequel elle statue avec soin et minutie (C.E.E. arrêt n° 26.342 du 29 avril 2009) ;

Que dans le cas présent, il y a eu une violation manifeste du principe de bonne administration, la partie adverse ne tient aucunement compte des documents ci-avant qui, s'ils étaient pris en compte auraient influencé l'Office des étrangers dans l'analyse concrète de la situation du requérant au Portugal.

Que la partie adverse commet également de ce fait une erreur manifeste d'appréciation ;

Que les motifs des décisions querellées sont stéréotypés, non pertinents et s'écartent des faits réels qui auraient dû être visés dans leur ensemble :

Que tous les éléments sus évoqués établissent de manière suffisante que les décisions attaquées sont entachées d'une erreur manifeste d'appréciation ;”

De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu wordt in de bestreden akte gemotiveerd dat aan de verzoeker, in toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet, de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd.

Artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De bestreden akte bevat tevens de feitelijke gegevens waarop de beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving is gestoeld. Meer bepaald wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (...) Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een VERVALLEN visum van Portugal sinds 03.01.2019. Hij heeft een aanvraag tot verblijfsvergunning ingediend doch deze werd nog niet afgeleverd.”

De vaststelling dat verzoekers visum vervallen was en dat hij wel een verblijfsvergunning had aangevraagd in Portugal die echter nog niet is afgeleverd, vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de verzoeker op zich ook niet betwist. Aangezien de specifieke gegevens worden vermeld waarom aan de verzoeker de toegang wordt geweigerd, is van een gestereotypeerde motivering geen sprake.

Zoals de verzoeker ook stelt, houdt de uitdrukkelijke motiveringsplicht ook niet in dat de gemachtigde verplicht zou zijn om de motieven van de motieven weer te geven. De uitdrukkelijke motiveringsplicht legt evenmin op dat in de akte alle mogelijke documenten zouden moeten worden opgelijst die voorafgaand aan de beslissing werden voorgelegd. In dit verband wijst de verzoeker er ook terecht op dat de *“relevante”* (pertinente) elementen in rekening moeten worden genomen. Aangezien de door de verzoeker genoemde documenten (huurcontract en bewijs inschrijving universiteit), zoals hierna zal blijken, niet relevant zijn in het licht van de binnenkomstvoorwaarden zoals voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet, valt niet in te zien waarom de gemachtigde hieromtrent formeel zou moeten motiveren. Dit klemmt *in casu* des te meer nu uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker de thans bijgebrachte stukken ook daadwerkelijk voorafgaand aan de bestreden beslissing heeft voorgelegd. Over stukken waarover de gemachtigde niet beschikte op het moment dat hij zijn beslissing nam, kan in deze beslissing uiteraard onmogelijk worden gemotiveerd.

Met zijn betoog toont de verzoeker niet aan dat de in de bestreden akte opgenomen motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de voorliggende feitelijke gegevens en in het licht van de duidelijke bepalingen van artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker maakt evenmin duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens zij is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 61, § 2, van de Vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

Waar de verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en een gebrek aan voorzichtigheid, doordat geen rekening wordt gehouden met het huurcontract en met de inschrijving aan de universiteit van Porto waaruit blijkt dat hij wel degelijk in Portugal woont, voert de verzoeker in wezen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21

september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de wettelijke bepalingen die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Uit artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, volgt dat de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd aan de vreemdeling die niet in het bezit is van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in de volgende documentaire binnenkomstvoorwaarden:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

De gemachtigde heeft, geheel in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, vastgesteld dat de verzoeker niet in bezit was van een geldig visum (het visum is vervallen sinds 3 januari 2019) en dat hij evenmin over een verblijfsvergunning beschikt in Portugal (de aangevraagde verblijfsvergunning werd nog niet afgeleverd). Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist. Het gegeven dat uit een huurcontract en uit een inschrijving aan de universiteit van Porto zou blijken dat de verzoeker in Portugal woont, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk aangezien met deze documenten op geen enkele wijze wordt aangetoond dat de verzoeker wel degelijk over een geldig visum of over een geldige verblijfsvergunning in Portugal zou beschikken. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen pertinent stelt, maken het huurcontract en de inschrijving geen document uit dat bedoeld wordt in artikel 2 en artikel 3 van de Vreemdelingenwet, zodat zij niet relevant zijn bij de beoordeling van de binnenkomstvoorwaarden.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoeker de voornoemde documenten daadwerkelijk aan de diensten van de verweerder heeft overgemaakt voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing. Er dient dan ook op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing (cf. RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde relevante stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste appreciatiefout, blijkt niet.

Het enig middel is op het eerste gezicht niet gegrond en dus niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

C. DE GROOTE